

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere foreneve.

16. Aarg. Nr. 10.

Den 15. Februar 1867. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Kirken som et fuldkomment Legeme.

(Fra „Millennial Star.“)

Da vi forhen have undersøgt Kirken som en fuldendt Bygning, ville vi nu betragte den som et fuldendt Legeme.

„Men I ere Christi Legeme og Lemmer, Enhver især. Og Gud har sat i Menigheden forst Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lætere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, der-ester dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjelpe, til at styre, til at tale i adskillige Tungemaal. Thi lige-som Legemet er Det og har mange Lemmer, men alle Lemmer paa det ene Le-geme, endog de ere mange, ere eet Le-geme, saaledes ogsaa Christus. Diet kan ikke sige til Haanden: Jeg har Dig ikke behov, eller attor Hovedet til Fodderne: Jeg har Eder ikke behov. Dersom det ganste Legeme var Die, hvor blev da Hørelsen? Dersom det ganste Legeme var Horelse, hvor blev da Lugten?“ (1 Cor. 12 Cap.) Enhvert Lem er nødvendigt til Dannelsen af det fuldkomne Legeme eller Christi Kirke.

Vi ville nu betragte de forskellige

Lemmer paa dette fuldkomne Legeme, saaledes som det blev organiseret af Jesus Christus.

Alt saa for det Første Hovedet. De fleste af de forskellige Kirkesamfund paa-staae, at der ikke er noget andet Hoved end Jesus Christus, og i deres Beskrivelser for at bevise dette ansøre de følgende Skriftsteder: „Han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens.“ (1 Col. 1, 18.) „Og lagde Alt under hans Fodder, og satte ham til Hoved for Alting for Menigheden, det er hans Legeme, hvilket han fylde, som opsyder Alt i Alle.“ (Eph. 1, 22. 23.)

At disse Skriftsteder erklære Jesus Christus for Menighedens Hoved, kan Ingen, som troer det nye Testamente, benegte. Men saa opstaaer det Spørsgaalaal: „I hvilken Henseende er Jesus Christus Menighedens Hoved?“ Ved at læse Eph. 5, 23. saae vi dette Spørsgaalaal tydelig besvaret: „Thi Manden er Kvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved, og han er sit Lege-

mes Saliggjører." Jeg kan godt erindre, at i min første offentlige Diskussion efter at jeg var gaaet ud for at prædike, sagde min Opponent, en Campbeliterprædikant, at de Sidste-Dages Hellige ikke vare bedre end det romersk-katholiske Kirkesamfund, thi dette troede, at Paven var Kirkens Hoved paa Jorden, og at Jesus Christus var det i Himmelten, medens de Sidste-Dages Hellige troede, at Joseph Smith var deres Hoved paa Jorden, og at Jesus Christus var det i Himmelten; derfor, sagde han, ere de begge Uhyrer, thi et Legeme med to Hoveder maa i Sandhed være det, og ingen af disse to Kirkesamfund kan være Christi Kirke.

Jeg sagde til denne Herre, at den hellige Skrifst figer, at Manden er Quindens Hoved, ligesom Christus er Menighedens Hoved, og spurgte ham, om han var gift; han svarede Ja. Jeg sagde ham derpaa, at han var sin Hustrues Hoved paa samme Maade, som Christus er Menighedens Hoved. Jeg spurgte ham saa, om han ikke troede, at hans Hustru fun vilde være ham til lidet Nytte, hvis hun ikke ogsaa selv havde et Hoved, og sagde, at dersom to Hoveder gjorde et Legeme usfuldkomment, ansaae jeg det ikke for meget bedre slet ikke at have noget Hoved, og hvis en Quinde ikke kunde være fuldkommen uden saavel selv at have Hoved som at have sin Mand dertil, kunde jeg ikke indse, hvorledes Menigheden, Legemet, Bruden, Lammets Hustru kunde være fuldkommen uden dette.

Da Jesus organiserede sin Kirke, satte han, inden han forlod Jorden, Petrus til at være sammes Hoved. Jesus sagde til ham: „Dg jeg vil give Dig Himmeriges Niges Nogler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himmelne, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himmelne.“ (Matth. 16, 19.) Og hos Johannes 21, 15—18

giver han ham det Hverv at føde hans Hjord. Efterat Apostlerne havde tovet i Jerusalem, indtil de vare blevne iforte Kraft fra det Høje til at forkynde Evangeliet, hvem var det da, som paa Pentekostens Dag for første Gang efter Jesu Opstandelse aabnede Doren for Abrahams Sæd? Det var Petrus, thi han var Hovedet, — han havde Noglerne.

Og da Tiden kom, at Evangeliet skulle prædikes for Hedningenaationerne, hvem sagde da Engelen, at Cornelius skulle sende Bud efter, for at han og hans ganse Huns kunde blive indlemmede i Christi Kirke? „Og send nu Nogle til Joppe, og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus, han skal sige Dig, hvad Dig bor at gjøre.“ (Ap. Gj. 10, 5. 6.) Hvorfor sagde Engelen, at Cornelius netop skulle sende Bud efter Petrus og ikke efter nogen af de andre Apostler? Fordi han var Kirkens Hoved paa Jorden; han havde Noglerne, og derfor var det ham alene, som kunde aabne Doren, og naar den engang var aabnet, vedblev den at være det, indtil Gud formedelst Menneskernes Gjenstridighed og Ugadelighed atter lukkede den, og tog Noglerne bort fra Jorden, thi efterat Petrus var falden som Martyr for Sandheden, finde vi Johannes som Menighedens Hoved, ved hvem Gud meddelede sin Billie til Kirken. (See Alab. 1, 1—4.)

Vi ville dernæst betragte de øvrige Lemmer paa Legemet. „Men I ere Christi Legeme og Lemmer Enhver især. Og Gud har sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne Alle være Apostler? Monne Alle være Propheter? Monne Alle være Lærere?

Menne Alle gjøre kraftige Gjerninger?" (1 Cor. 12. 27. 28. 29.) Nei. „Thi Legemet er ikke eet Lem, men mange.“ (see 14 B.) og dog kan ikke Diet sige til Haanden: Jeg har Dig ikke behov, eller Hovedet til Fodderne: Jeg har Eder ikke behov. Alle ere nødvendige, det være sig enten Apostler, Propheter eller hvilket som helst andet Lem paa Legemet; Ingen kan undværes, thi om blot et eneste Lem mangler, er Legemet usfuldkomment.

Den romerske og den græske Kirke gjøre Fordring paa at have et Overhoved for deres Samfund. Men om vi end indromme, at dette er Tilsældet, og at et Legeme uden Hoved ikke er fuldkomment, kan dersor et Legeme, som vel har Hoved, men mangler nogle af de andre og det af de vigtigste Lemmer, være fuldkomment? Nei, visselig ikke. Have nu disse Kirkesamfund Apostler og Propheter iblandt sig, som nogle af de Lemmer, der høre til Christi Legeme eller Menigheden? Nei, thi hvis de havde Saadanne iblandt sig, vilde de blive veiledede formedelst fortsat Aabenbaring, istedsor alene at være afhængige af Bibelen og deres Forsødres Traditioner, og istedsor at danne særstilte Samfund ville de blive forenede til Et.

Altter, betragt den engelske og stotske Kirke. De danne to særstilte Samfund med forskellig Organisation og forskellig Tro, og dog er Dronningen i England Overhoved for dem begge. Uden at standse for at betragte Urimeligheden af, at en Kvinde er Kirkens Overhoved, ville vi kaste et Blik paa den endnu større Urimelighed, at et Samfund, som gør Fordring paa at være Christi Kirke eller et fuldkomment Legeme, i Virkeligheden bestaaer af to forskellige Legemer under eet Hoved. Vi ville spørge: Er en saadan Kirke et fuldkomment Legeme eller et Uhyre, og hvormange Lemmer gør den Paastand

paa at have? Hvorsor har den hverken Apostler eller Propheter, hverken Nogen til at gjøre kraftige Gjerninger eller til at helbrede de Syge, hverken Nogen til at tale i Tungemaal eller til at indslægge samme? Have disse Samfund, der ere blottede for disse Medlemmer, nogen Lighed med Christi fuldkomne Legeme? Hvis to Legemer blev sammenfoiede under eet Hoved og manglede baade Nine, Dren, Mave, Indvolde, Arme og Been, kunde vi ligesaa godt kalde det et fuldkomment Legeme, som at sige, at et saadant Samfund kunde være Christi Kirke.

Hvad skulle vi altsaa tænke om de andre saakaldte christne Kirkesamfund, der hverken have Hoved eller Lemmer, og dog gjøre Fordring paa at være Christi Kirke? Hvilk en Daarstab at gjøre en saadan Paastand! „Sandelig den Tid er kommen, da Gud skulde sende dem kraftige Bildfarelser, at de skulde troe Lognen.“ — „Paadet alle de maatte blive fordomte, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretsfærdighed.“

Hidindtil have vi blot betragtet Legemet eller den ydre Skikkelse; vi ville nu betragte den ødlere Deel, Alanden, som levendegjor og opliver dette Legeme, thi uden Aland er dette dødt — det vil snart ophøre og tage dets Organisation. Dersom det nu er saaledes med vores jordiske Legemer, er det Samme Tilsældet med hvert Legeme eller Christi Kirke. Med Hensyn til den Aaland, som hører til Guds Menighed, ville vi henvisse til følgende Skrifstæder: „Dersom I elste mig, da holder mine Besalinger. Og jeg vil bede Faderen, at han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeliger, den Sandhedens Aaland, hvilken Verden ikke kan annamme, thi den seer ham ikke, kjender ham ei heller; men I kjende ham, thi han bliver hos Eder og skal være i Eder.“ (Joh. 14, 15, 16.

17.) „Men Talsmanden, den Hellig-Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder om alle Ting, som jeg har sagt Eder.“ (26de Vers.) „Men naar han, den Sandhedens Aand, kommer, skal han veilede Eder i al Sandhed, thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder.“ (16de Cap. 13de B.) Dette er den Beskrivelse, som er fremsat af Jesus Christus om den Aand, der skulle gives hans Menighed efter hans Bortgang til sin Fader.

Det var en Aand, som Verden ikke kunde annehmen, men det var en Aand, der skulle vise Menigheden, Legenet, det Forbigangne ved at bringe det til de Helliges Grindring, og det Nærvarende ved at vise dem ind i al Sandhed, ligesom den ogsaa skulle vise dem det Tilkomende; det var en Aand, der skulle bære Vidnesbyrd om Jesus, og som vi underrettes om i Aab. 19, 20., var det Profetiens Aand, der altid skulle forblive i Kirken, saafremt dens Medlemmer holdt hans Befalinger. See de ovenfor anførte Skrifsteder.

Hvorledes blev Virkningerne af denne Aand lagte for Dagen, og hvorledes virkede den paa Menighedens Medlemmer?

Vi ville esterspore dette fra Begyndelsen. Der blev sagt Disciplene, at de skulle tove i Jerusalem, indtil de blev iført med Kraft fra det Høje. Da de paa Pinsefesten havde annehmenet den Aand, som var dem forjættet, hvorledes blev det da tilkjendegivet dem, at de havde modtaget den? Hvorledes blev de paavirkede af den? „Og de blev alle opfyldte af den Hellig-Aand, og begyndte at tale i andre Tungemaal, estersom Aanden gav dem at udſige.“ (Ap. Gj. 2, 4.) Hvorledes var det med Cornelius og dem, der

hørte til hans Huus, da den samme Aand ogsaa blev given dem? Hvorledes gav den sig tilljende? Hvorledes virkede den paa dem? „Medens Petrus endnu talede disse Ord, saldt den Hellig-Aand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de Troende af Omstjærelsen, saa mange, som var komne ned Petrus, blev meget forfærdede over, at den Hellig-Aands Gave blev udsti over Hedningerne. Thi de hørte dem tale i fremmede Tungemaal og præse Gud.“ (Ap. Gj. 10, 44—46.) Hvorledes gav den sig tilljende hos de tolv Mænd i Ephesus, hvilke Paulus dobbt om igjen, fordi de ikke havde annehmenet den? „Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talede i fremmede Tungemaal og prophetered.“ (Ap. Gj. 19, 6.)

Hvorledes aabenbarede denne Aand sig, og hvorledes virkede den paa ethvert Medlem i Menigheden i hine Dage? „Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt. Thi En gives Viisdoms-Tale formedelst Aanden; en Anden Kundstabs-Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, estersom han vil.“ (1 Cor. 12, 7—11.)

Dette er den Aand og de Aabenbarelser af samme, som altid skulle forblive hos de Hellige, saafremt de elstede Jesus og holdt hans Befalinger.

Antag, at vi kunde finde et Kirkesamfund paa Jorden med et Overhoved og alle de øvrige Embedsmænd og Medlemmer, som høre til Christi sande Me-

nighed, men at det manglede denne Aaland og dens Birkninger, da vilde det være kraftesløst og dødt, ligesom det menneskelige Legeme uden Aaland er dødt og maa oploses. Man kan gjerne have Bibelen og alle de Nabenbaringer, som Gud har givet til Mennskene, saa vil dog Alt uden Aaland være dødt. „Thi Bogstaven ihjællaer, men Aalanden levetegjør.“ (2 Cor. 3, 3.)

Hvad skulle vi altsaa tenke om de mangfoldige forskellige Religionssamfund, af hvilke vi ere omgivne, og som gjøre Fordring paa at være Christi sande Kirke, uagtet de paastaae, at de Embedsmænd og Medlemmer, der oprindelig hørte til hans Menighed, samt Prophetiens Aaland, der gav samme Liv — tilsigemed Aalandens Nabenbareller, som rare bestemte til at vedvare iblandt de Hellige, ikke længere ere nødvendige, men skulle blot i Begyndelsen tjene til at befæste Kirken og derpaa affastes som oversflødige.

Man funde ligesaa godt sige, at Lemmerne paa det menneskelige Legeme og den Aaland, der giver samme Liv, ikke ere nødvendige længere end til Barnets Fødsel, og at de kun være girne før at danne Legemet, men skulle da ophøre, og dog paastaae, at Legemet ligesultd funde være til — som at sige, at saadanne lemlestede, aandlese og livløse Systemer kunne være Christi sande Kirke.

Tanken om en fuldkommen Kirke uden Overhoved, uden de nødvendige og tilbørligt qualificerede Embedsmænd og Medlemmer eller ogsaa uden Aaland, er lig Ideen om en „Gud uden Legeme, Dele og Eidentabber“, eller om en „Himmel udensor Tid og Rum.“ En saa urimelig Forestilling kunde aldrig opstaae uden i sorvirrede Hjerners vanittige Drømmerier.

Juul og Nytaarsdag.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er noksom bekjent, at Juledag er en stor Højtidsdag iblandt de Christne. Men hvad Mærligt har der tildraget sig paa denne Dag, at den skalde holdes saa heit i Øre fremfor andre Dage? Blev Mennesket stukt paa Julefesten? Git Noah ind i Arken paa den Dag, eller hvilken stor Begivenhed har fundet Sted, der har gjort Juul saa mindeværdig? Hvis I ville skænke disse Linier lidt Opmærksomhed, ville de give Eder Underretning i saa Henseende. I det sjette Aarhundrede efter vor Tidregning levede der en romersk Munk ved Navn Diony-

sus Exiguus, som troede, at Christus var født den 25de December. Denne ugrundede Formodning blev uden det ringeste Bevis antagen af den romerske Kirke, og har ligesom saamange andre taabelige Traditioner naaet ned til vore Dage. Værde Chronologer ere nu fuldkommen overbeviste om, at denne Paastand, der er antagen i Verden som en usædvanlig Sandhed, er uden al Grund.

Chronologerne have nu bestemte Fakta, ester hvilke de kunne beregne Frelserens Fødsel. Wieseler antager ifølge sandsynlige Kjendsgjerninger, at Christus er født

den 10de Januar. Greswell troer derimod, at han er født den 5te April. (See Smiths Bibel-Lexicon 1ste Bind, Side 1074.)

Dagen paa hvilken han blev førsøstet er ikke saa uvis. Nogle Chronologer paastaae, at det var i Marts Maaned, (See Aragos Astronomi, 2de Bind, Side 772) men de fleste forsøgte den Paastand, at den, saaledes som Evangelisten Johannes beretter, fandt Sted paa Jødernes Paaschedag, der siges at være indtruffen Fredagen den 6te April, hvilken Dag svarer til den 14de i den gamle jødiske Maaned Abib, som nu kaldes Nissan. (Smiths Bibellexikon 1ste Bind, Side 1067 og 2de Bind, Side 719.)

Ligeledes er der forskellige Meninger iblandt Chronologerne med Hensyn til Aaret efter de Christnes Tidsregning. Den romerske Munk Dionysius, der som ovenfor omtalt levede i det sjette Aarhundrede efter Christus, var den Første, der begyndte at regne Begivenheder og Aar efter Christi Fødsel. Ester upaalidelige Kilder sluttede han og mange af hans Samtidige sig til, at indtil den Dag vare 532 Aar forløbne siden Jesus blev født, men efter Aarhundreders Forløb blev det bevist, at denne Formodning ligesom hans Angivelse af Gulefesten var urigtig, og at Frelserens Fødsel var indtruffen flere Aar tidligere, end han havde fastsat den til. Imidlertid kunde man ikke godt forståre den engang indførte Tidsregning, for ikke at affærdkomme altfor stor Forvirring med Hensyn til Dateringen af den Masse Dokumenter, som i Løbet af Aarhundredreder vare blevne ophobede, inden man kom til Bished om Dionysius' Fejltagelse, hvorimod man foiede Ordet „Almindelig“ til vor nuværende Era for at vise, at den ikke var paalidelig. Det er at belrage, at man ikke valgte Udtrykket „den feilagtige Tidsregning,“ istedetfor

„den almindelige Era,“ thi da kunde Enhver have forstaet Meningen af det tilfoede Adjektiv; men saaledes, som det nu er, ere der sammenligningsvis kun meget Faa, der vide, at for Exempel Aaret 1867 er et feilagtigt Aarstal og flere Aar mindre end den sande Tidsregning.

Før at vise den sande Meningsforstjel, der herstår iblandt Chronologerne med Hensyn til Tiden, da Christus blev født, ville vi anføre nogle Exempler. *)

Christii Fødsel tidligere Chronologer.	
Pearson og Hugo	1 Aar
Schaliger	2 -
Baronius, Calvisius, Süslind og Paulus	3 -
Lamy, Bengel, Unger, Wieseler og Greswell	4 -
Usher og Petavius	5 -
Ideler og Sanclemente	7 -

Hvis Christus er født tre Aar tidligere end almindelig antaget ifølge Dionysius' Tidsregning, saaledes som det er beregnet af Baronius, Calvisius, Süslind og Paulus, skulde indeværende Aar 1867 i Virkeligheden vare 1870. Man har nu tilvisse mange tilforladelige Beviser for, at Aarstallet efter vor almindelige Tidsregning er ansat tre Aar for lavt.

Mormons Bog sætter os i stand til at udregne, hvor gammel Christus var, da han blev førsøstet. Propheterne iblandt Nephiterne havde forudsagt, at der Natten før den Dag, da han skulle fødes, ikke skulle være noget Merke. Tegnet blev givet, og derfor valgte de den følgende Dag, paa hvilken Christus blev født, til deres første Dag i den første Maaned i det første Aar efter deres borgerlige Tidsregning. Men vi har ingen neiagtig Underretning om, hvilken Time paa Da-

*) See Smiths Bibellexikon 1ste Bind, Side 1075.

gen han blev født. Imidlertid er saa Meget vist, at han ifølge den nephitiske Optegnelse er født efter Kl. 6 om Morgenens den Dag, som Herren tyder hen til i sin Erklæring til Nephi, Side 439. Utsaa maa hans Fødsel være indtruffen efter Kl. 1 om Estermiddagen efter Tiden i Jerusalem, hvilket paa Grund af den forskellige Beliggenhed er halvottende Time senere end Nephiternes Tid. (See Mormons Bog Side 431, 432, 438, 439 og 441). Der var ogsaa blevet forudsagt af Propheterne, at under Korsfestelsen fulde det hele Kontinent blive strækkelig rystet af Jordstjælv, hvorved Klipperne fulde revne, mange Bjerger synke ned, mange jernne Steder ophøies, mange Stæder ødelægges osv., og umiddelbart derefter fulde der i tre Dage og Nætter være et uafbrudt Mørke. Alt dette indtraf, saaledes som det var forudsagt; paa den Dag, som Propheterne havde omtalt, kom der et tre Timers Jordstjælv, nemlig paa den fjerde Dag af den første Maaned i det fire og tredive Åar efter Christi Fødsel. Vi kunne saaledes see, at fulde tre og tredive Åar vare henrundne samtid den fjerde Dag af det fire og tredive Åar begyndt, da han udaandede paa Korset. (See Side 455). Soderne regnede Dagen fra Kl. 7eg om Morgenens. Korsfestelsen indenfor Jerusalem begyndte om Estermiddagen og endte efter tre Timers Forløb. Paa Grund af Længdeforsjellen mellem Jerusalem og den sydøstlige Deel af Jordtungen Panama indtraf denne vigtige Begivenhed halvottende Time tidligere end efter Nephiternes Tidsregning. Hos dem maatte alt-saa Klokkens have været halv otte om Morgenens, da det tre Timers Jordstjælv op-hørte og Mørket begyndte, hvorfør Jesu Dod maa være indtruffen halvanden Time efterat den fjerde Dag af hans fire og tredive Åar var begyndt. De tre Dogns Mørke begyndte Klokkens halv otte om

Morgenens og maa have op-hørt ved det samme Klokkeslet. Side 459 staaer der: „Og saaledes hengik de tre Dage. Og det var om Morgenens, og Mørket, som havde hvilet over Landet, adspredtes, og Jorden op-hørte at ryste, og Klipperne op-hørte at revne, og de forfærdelige Dron op-hørte“ osv. Dette beviser, at det var Morgen hos Nephiterne, da Jesus ud-aandede, medens Klokkens var tre om Estermiddagen i Jerusalem. Disse Tidsangivelser, der tilfældigvis forekomme i Forbindelse med den nephitiske Histories mærkværdige Begivenheder, bevise uden al Modsigelse den noisagtige Tidsforstjel mellem disse Lande, og dog dode oversætteren Joseph Smith uden at have lagt noie Mærke til denne Aabenbaring med Hensyn til Bestemmelsen af Tiden. Angaaende videre Udvitling med Hensyn til dette Subjekt henviser vi vore Læsere til en Afhandling, kaldet „Mormons Bogs Guddommelighed,“ der er optagen i „Millennial Star“ Nr. 24, 28de Årgang.

Nephiternes borgerlige Åar havde upaa-tivleligen samme Længde som Egypternes, nemlig 365 Dage. Da Amerika først blev opdaget, regnede Lamaniterne i Mexico 365 Dage til et Åar, og ved Slutningen af hvert 52de Åar tilføjede de tretten Skuddage. (See Lord Kingsboroughs mexikanste Antiquiteter). Den nephitiske Calender var sandsynligvis indrettet paa samme Maade, og var en Forbedring af den egyptiske ubestemte Indeling af Tiden, saaledes at Maaneder og Årstider med kun ubetydelige Afviigelser stodse stode i samme indbyrdes Forhold.

Da Skuddagene ikke blev tilføjede ørend efter 52 Åars Forløb, maatte selv-følgelig ethvert af de første 33 nephitiske Åar efter Christus noisagtig være 365 Dage eller i det Hele 12,045 Dage, og naar vi dertil endnu lægge tre Dage af

det 34te Aar, saae vi 12,048 Dage, hvilket var Frelserens Alder, da han blev korsfæstet. Dette er det Samme som 1,721 Uger og een Dag eller 32 Aar og 360 Dage efter vor nuværende Tidsregning, hvorefter Aaret regnes til 365½ Dag.

Vi have allerede anført nogle af Chronologernes Vidnesbyrd for at bevise, at Jesus blev korsfæstet paa en Fredag, og at denne indtraf den 6te April. Dersom vi nu fradragt 32 Dage af vore Aar og 360 Dage fra den Tide, da han blev korsfæstet, ville vi finde, at hans Fødselsdag er den 11te April. Hvis vi tillige ville trække 1,721 Uger og een Dag fra Tiden, da han blev korsfæstet, ville vi ogsaa finde, at han er født paa en Fredag. Dersom han nu havde opnaaet en Alder af 33 Aar efter vor Tidsregning, det vil sige, naar vi lægge de otte Skuddage til, (af hvilke een bliver tilføjet hvert fjerde Aar) vilde hans Fødselsdag være indfalden

paa en Onsdag, men han blev korsfæstet 5 Dage forend han havde opnaaet denne Alder eller Fredagen forud, der, som allerede bemærket, indtraf den 6te April.

Paa Grund af ovenstaende Kjendsgjerninger ere vi fuldkommen overbeviste om, at vor Herre og Frelser, Jesus Christus, er født en Fredag Estermiddag (efter Jerusalems Tide) den 11te April, hvilken Dag altsaa er den sande Jule- og Nytaarsdag. Altsaa vil forstommende 11te April være vor virkelige Jule- og Nytaarsdag i vor Herres Aar 1870.

Den fastsatte Tide, paa hvilken Christus formedelst ny Aabenbaring oprettede sit Sidste-Dages Rige, indtraf den 6te April 1830 efter Dionysius' almindelige Era, hvilket er den 6te April 1833 efter den sande Tidsregning. Denne mærkværdige Begivenhed, der saalenge forud var bleven forudsagt af Propheterne, sandt Sted noisiagtig paa Aarsdagen af hans Korsfæstelse 1800 Aar derefter.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Slægtregister, den af Gud indstiftede Egteskabsordens og hans Folks Arv.

(Efter „Millennial Star.“)

Lige fra Verdens Begyndelse af have Menneskene i Almindelighed været yderst fljedesløse og ligegeyldige med Hensyn til deres Herkomst, medmindre de have været inspirerede af Herren. Hvor Taar ere der ikke, som ei engang vide deres Bedsteforældres Navne, og hvor sjeldent er det ikke at træffe Nogen, der har opbevaret Navnene paa deres Oldefædre, medens de tidligere Generationer ere endnu mere fremmede og næsten ganstæ ubekjendte med Undtagelse af kongelige Familier og iblandt nogle Videnskabsmænd, som interessere sig for Genealogien! Er denne Ligegyldighed at undstyrde? Drog ikke Herren Omsorg for, at Slægtregisteret for enhver Stamme i Israel blev omhyggelig ført og opbevaret? For at forhindre Slægternes Sammenblanden tillod han ikke, at Dottrene i een Stamme bleve bortgifte i en anden; ei heller var det tilladt, at en israelitisk Kvinde gaves til en Mand, der var ligesaa

ugudelig som de omkringværende Folkeslag. Ligeledes var det Israels Sønner forbudt at gifte sig med Nogen i visse Nabolandene. Alle disse Indstænkninger var hovedsageligt af to Grunde paalagte Guds Folk, nemlig for det Forste for at de Ketsærdiges Sæd kunde forblive adskilt fra de Ugudelige, og for det Andet for at ikke de Ketsærdige skalde komme til at adspredes, men forblive samlede i deres respektive Lande. Deraf var det dem heller ikke tilladt at afhænde deres Arvelodder.

Den samme Lov sordrede tillige, at naar en Mand døde uden Barn, fulde hans Broder eller hans nærmeste Parørende ægte hans efterladte Hustruer, og heraf kan man klarligen se, at Gud udtrykkeligen besalede dem at blive Polygamister. Det gjorde Intet til Sagen, enten den efterlevende Broder var gift eller ikke; isølge den guddommelige Lov maatte han ægte sin Broders Ekte, saafremt han vilde undgaae den Skændsel og Vanere, som altid iblandt Guds Folk har rammet Overtræderen af Herrens Anordninger. Formedelst den polygamistiske Egteskabsorden forebyggedes saaledes, at den Afsedes Årv gik over til Fremmede, og at Enken giftede sig ind i andre Familier. Det var altsaa en Lov, der beskyttede de fra Fædrene nedarvede Nettigheder og var ligesom en Bogter for, at Kundstab om Slægtlinien vedligeholdtes isølge Guds Villie.

Naar alle Ting skulle blive gjenopprettede inden Herrens anden Tilkommeelse, maa ogsaa den af Gud indstiftede hellige Egteskabsorden være iblandt alle disse gjenopprettede Ting, og Slægtregistre og Guds Folks Arvelodder ville blive ligesaa meget agtede og beskyttede som i forrige Tider. (See Psal. 41 og 107; Esai. 4de Cap. og femte Moseb. 30te Cap.)

Alle Tings Gjenoprettelse er allerede begyndt. Evangeliet er gjenoprettet i hele dets Hylde; Præstedommets og Apostelstabels Negler ere gjengivne; Aandens Gaver og Kræster ere gjengivne; my og fortsat Aabenbaring er gjenoprettet; Guds Rig er gjenoprettet; de Ketsærdiges Indsamling til Det ligesom i gamle Israels Dage er gjenoprettet; den af Gud indstiftede hellige Egteskabsorden er gjenoprettet, og den Dag er nær forhaanden, da Slægtregistre og de guddommelige Love angaaende Enskegs Gistermaal og Voruenes Årv after ville blive indførte til Beskyttelse for de fra Fædrene nedarvede Ejendomme og for at bevare den Afsedes hellige Nettigheder, og den himmelste Orden og de himmelste Love ville allevegne og for stedse blive grundfestede paa Jorden.

Naar de forfældelige Slægter formedelst guddommelig Anvisning komme i Besiddelse af deres Arvelodder paa Jorden, hvilke ere dem tilskrefte ved en evig Vagt, vil der i Sandhed blive en Ende paa alle Handelspekulationer med Hensyn til Jordegods. Naar den retsærdige Eiermand gaaer bort til de prægtfulde Boliger i den celestiale Herlighed, vil han ikke blive forglemt, ei heller ville hans Besiddelser blive ham fraværende under hans korte Fraværelse, men som troe og paalidelige Beskyrerinder for deres hedengangne Herre ville hans efterladte Enker adlyde den himmelste Lov, for at Arven kunde bevares inden den forestrevne Slægtlinie, og saaledes vil det fortsættes fra den ene Slægt til den anden, indtil Jorden bliver fuldkommen gjort og forherliget, og den bliver et evigt Opholdssted for de udedelige Væsener, der have faaet den til deres evige Ejendom.

Disse Love ville blive gjeldende, østjæm Guds Werk strider fremad og hans Villie bliver herskende paa Jorden. Imidlertid bor de Hellige i Afspredelsen ved

Hjælp af de Raad, som blive dem givne af et inspireret Præstedomme og formedelst den Hellig-Aands Lys, der er hos dem, bestrebe sig for at lære at forstaae deres Pligter, medens de ere her i disse Lande. Mange af Eder have Dottre, af hvilke nogle allerede ere vogne, medens andre endnu ere Born. Ville I, at de skulle samles med Eder i et Land, hvor der hersker Dyd og Fred, og hvor Gud har lovet at beskytte og velsigne de Retfærdige? Om saa er, da lærer dem, at saafremt de elste deres Forældre, de Hellige og Sandheden, bor de ikke kaste sig bort ved at indgaae Egteskab med Hedningerne, — lærer dem at afholde sig fra deres Selstabber og Forlystelser. Mangfoldige Quinder, som engang have saaet det samme Raad, sukke nu i den yderste Glædighed, fordi de have indgaaet saadanne Egteskaber, hvorved de ganste have berøvet sig al Lejlighed til at samles med deres Fædre, Mødre, Bro- og Søstre, medens de i mange Tilfælde endog ere berovede al Anledning til at komme i de Helliges Forsamlinger. Dette er imidlertid ikke Alt; de øvle Born i disse Lande for at omkomme tilliggemed dem i den almindelige Ødelæggelse, som vil komme over Verden, og hvad der er endnu værre og mere hjertessjærende, de øvle ikke alene Born, der ville komme til at lidde i timelig Henseende under de Straffedomme, af hvilke Jorden vil blive hjemmøgt, men de ville for evig blive afskaarne fra Guds Nærværelse og den celestiale Herlighed, thi uden Lydighed mod Evangeliet kan Ingen komme der, hvor Gud og Christus er. O, hvilken en skæklig Tilstand — og hvilket frugteligt Ansvar at påtagte sig for nogen ung Søster efter alle de Advarsler, hun har modtaget! I Forældre, seet derfor til, at I ei alene ikke give Eders Samtykke til, men paa det Eftertrykkelige forbryde alle saadanne Egteskaber, saalænge Eders Born staae under Eders Raadighed, og hvis de undgaae den svælgende Afgrund, ville de igjennem al Evighed være taknemmelige mod Eder for Eders velsignelsesrige Mellemkomst.

Tiden er kommen, da enhver ung Mand og Quinde i dette Rige skulle gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at komme ud fra disse Nationer, og naar de ere blevne befriede fra de Farer, som her omgive dem, og de ere iblandt Guds Folk i Zion, da kunne de gifte sig overensstemmende med Guds Love og begynde at lagge Grundvolden til et lille Familierige, hvis Medlemmer ikke mere skulle a-spredes over Jorden, men boe i et Land og holde deres Slægtregister fra den ene Slægt til den anden, indtil enhver Mands Aftom er blevne saa mangfoldiggjort og talrig som Stjernerne paa Himmelten. Dette er Zions sande Orden; det vil blive et Rige af Riger, beredte til Opstandelsen og til en Gjenforening af de Retfærdige af enhver Slægt og Familie. Ville I under disse Omstændigheder vende et dovt Øre til gode og velmeente Raad, forhærde Eders Hjerter og modstaae Aandens stille Hvisten i Eders Hjerter, bedrove Eders Forældre, forstærke Eders lyse Udfigter baade for Tid og Evighed og styrte Eder selv i evig Glædighed? O, lader Eder dog overtale til at frelse Eder selv og Eders Efterkommere!

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 142.)

Derpaa forte de os til Skoven, saavidt jeg kan antage, en Afstand af en tre Hjerdingers Vei. De adskilte os da, afrev mig ganste Klæderne og bandt mig fast til et Træ. En af dem spændte Hauen paa sin Pistol og satte den tæt hen til Dret paa mig og snoer, at han vilde skyde Hjernen ud paa mig, hvis jeg forsøgte at komme bort. De begyndte at slaae mig ned Pidste af Tornet, hvilke de i dette Dni med havde taget med sig, og hudslettede mig bogstavelig fra Skuldrene og indtil Knæene.

Saavært jeg kan erindre, bestod hele Blokken af 12 a 14 Personer. De havde taget deres Hatte og Frakker af, opsmedet deres Skjortearmer og blottet deres Bryst, hvilket gjorde, at de saae ud som Mordere og Rovere. Deres Navne ere, saavidt jeg kan erindre, Monday, Uno og Martin; de Andres Navne huster jeg ikke. Esterat de i denne Tilstand havde holdt mig bunden, efter saavidt jeg kan antage, i en halvanden Times Tid, forte de Hr. Brown hen til mig, og efter nogen Maadslagning løste de mig fra det Træ, hvortil jeg var fastbunden, og forte os tilbage til Byen, samt satte os ind i et Rum, hvor jeg fik Noah Rogers og James Allred at see. De bandt ogsaa dem omkring Halsen og forte dem ud, men udpaar Natten blev de forte tilbage igjen, hvor vi vare.

Broder Rogees fortalte os, at de reved Klæderne af ham og sloge ham meget slemt. Dette var den 7de Juli. Den følgende Dag blev Rogers og jeg forte for Magistraten, men endstjordt der ikke kunde bevises Andet imod os, end at vi vare „Mormoner,“ blev der dog dekreteret Arrest over os. Brown og Allred

bleve af en eller anden Grund satte paa fri Fod, medens vi, Rogers og jeg, flettes i Fængsel og blev lagte i Lænker, og vare i denne Stilling indtil den 21de August, da det formedelst Guds Hjælp lykkedes os at flygte og komme tilbage til Nauvoo.

Benjamin Boyce.

Sondagen den 23de. Vi Ryddebte os Haandspaalæggelse i „The Carpenters Hall“ i Manchester.

Loverdag den 29de. Eldste Kimball skriver: „Brødrene begynde at henvende deres Opmærksomhed paa nogle af de offentlige Pladse i London. I England er det almindeligt at prædike under aaben Himmel.“

Søndag den 30te. Tyve Personer fik Haandspaalæggelse i de Helliges Forsamlingshal i Manchester.

Den elektriske Telegraph begynder at komme i Brug ved den store vestlige Jernbane i England mellem Drayton og Paddington, hvorved der kan meddeles Esteretninger i en Afstand af to hundrede tusinde (engelske) Mile i et Sekund.

Esterat Eldsterne Kimball, Woodruff og George A. Smith havde tilbragt ti Dage med at besøge de forskellige Troeshamfunds Præster, Prædikanter og Andre, både de om Tilstadelse til at prædike i deres Kapeller, men da de bestandig fik et haaanligt Ufslag, besluttede de at prædike under aaben Himmel, ligesom Jonas gjorde, og saaledes gik de hen til Smithfield Torv (til den samme Plet, hvor John Rodgers var blevet brændt) i den Hensigt at prædile der Kl. 10 Førmiddag, men en Politibetjent underrettede dem om, at Lordmayoren havde udgivet et Forbud mod al Prædiken paa aaben

Gade i Staden. En Hr. Conner trædte frem og sagde: „Jeg vil vise Eder et Sted udensor hans Jurisdiktion,” og han fulgte dem hen til Tabernakelpladsen, hvor de træf en Førsamling af henved 400 Personer, der lyttede til en Prædikant, der stod paa en Stol. Da han var færdig, stod en anden Prædikant frem for at tale. Eldste Kimball sagde til den første Geistlige: „Der er en Mand fra Amerika tilstede, som ønsker at prædike,” og han sif Tilladelse dertil. Eldste George A. Smith holdt derpaa en Tale, der varede omtrent i tyve Minuter, om Evangeliets første Grundsetninger, og tog til Text Marci Evangelium 16de Capitels 16de Vers. Eldste Kimball bad derpaa Prædikanten om at bestemme en anden Førsamling paa samme Sted, i hvilken de amerikanste Brodre funde prædike, men han sprang op og sagde: „Jeg har netop erfaret, at den Herre, som har talt, er en Sidste-Dages Hellig; jeg hænder dette Slags Folk — det er nogle meget daarlige Subjekter; de have adspillet mange Kirkesamfund og gjort megen Skade.” Han talte allehaende Ondt og gav de Sidste-Dages Hellige en meget daarlig Karakter samt paalagde de Tilstedeværende ikke at høre paa de Eldste, „thi,” sagde han, „vi have Evangeliet og kunne ifølge Menneskene uden Vantro, uden Socialisme og uden de Sidste-Dages Hellige.”

Eldste Kimball bad om Tilladelse til at staae op naa Stolen for selv at bekjendtgøre en Førsamling. Prædikanten sagde: „De skal ikke gjøre det; I have ingen Ret til at prædike her.” Derpaa rykkede han Stolen fra ham og løb bort med den. Flere af de Tilstedeværende sagde: „I have ligesaa god Ret til at prædike her og tit at bestemme Førsamling, som han har,” hvorpaa Eldste Kimball bestemte Førsamling til Kl. 3 Ester-

middag, til hvilken Lid Mange havde forsamllet sig.

Efterat Førsamlingen var blevet aabnet med Sang og Bon, talte Eldste Woodruff henved en halv Time om Evangeliets første Grundsetninger, idet han valgte Galaterbrevets 1ste Capitel, 8de og 9de Vers til Text. Siden talte Eldste Kimball over det samme Emne. De Tilstedeværende vare færdedes opmærksomme og syntes at interessere sig for det, de hørte. De, som boede rundtomkring Pladsen, aabnede deres vinduer indtil saa høit op som fjerde Etage. De Fleste af dem vare dog stimlede sammen iblandt de begjærligt Lyttende, hvilket sjeldent er Tilsført. Førsamlingen blev sluttet midt under de gode Hølelser.

Hr. Conner indbød de Eldste til sig. Strax efterat de vare komne derhen, solte Eldste Kimball sig tilskyndet til at vende tilbage til det Sted, hvor de havde prædiket. Da han kom derhen, træf han en stor flok Mennesker, der talte sammen om det, de havde hørt om Estermiddagen, og de onskede, at han skulle tale til dem igjen. Han gjorde det, og siden kom Flere frem og indbøde ham til at folge med sig hjem. Medens Eldste Kimball prædikede, kom der Flere hen til Brodrene Woodruff og Smith for at tale med dem om Læren, og Hr. Conner forlangte Daab.

Mandag den 31te. Eldste Kimball døbte Uhrmager Henry Conner i Peerless Pool. Han boede i Ironmongers Row i London, og var den Förste, som blev døbt der paa Stedet. Han skal haandpaalæggelse samme Aften.

Til de Hellige i Adspredelsen.

Elfede Brodre! Vi ville strive nogle Linier til de Hellige af Jesu Christi Kirke, hvilke af Hjertet have adlydt den Lærdoms Form, som er blevet dem overantvordet af Herrens Ejendere, og hvilke onse

at gaae fremad paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej samtid formedelst Lydighed mod de himmelste Love søge at undslye det, som skal komme over Jorden, og

sikre sig en Arv iblandt de Helligjorte i den tilkommende Verden.

(Fortsettes).

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 137.)

Han byggede en Hytte ved Chacanal-slogen og boede der tilsigenet en caribisk Tjener, medens han beredte sig til en anden og langvarigere Reise iblandt dem, indtil nogle Baadmænd, der kom for at handle med ham, fandt ham liggende død i sin Koie og med klovet Hoved. Han var lykkelig undgaaet Reisens Farer, hvilke Ingen vovede at udsette sig for i det Land, for at doe for en Snigmorders Haand i det Dieblik, da han troede sig fuldkommen sikker. Hans Baaben hang udenfor og en Bog laa paa Jorden; han var sandsynligvis blevet ihjelslagen, medens han læste. Morderne, iblandt hvilke hans Tjener var, blevne grebne, og vare dengang i Fængsel i Tobasco. Uheldigtvis havde Indbyggerne i Palenque kun lagt lidet Mærke til Andet end hans usædvanlige Besog iblandt Cariberne og hans lykkelige Tilbageløft. Alle hans Papiere og hele hans Samling af Mærkværdigheder blevne adsprede og ødelagte, og med ham uddøde tillige Frugterne af hans Arbeide, men hvis han havde levet, vilde han fremsor nogen Anden have været Manden til at gjøre Opdagelser i denne hemmelighedsfulde Stad, som havde gjort et saa stærkt Indtryk paa os.

Da Ruinerne i Palenque var det første, som henlede Æmnerksamheden

paa Tilværelsen af gamle og ubekjendte Stæder i Amerika, og de deraf maae være desto interøshandtere for Offentligheden, ansee vi det ikke afveien her at meddele de nærmere Omstændigheder ved deres første Opdagelse.

Beretningen lyder, at en Deel Spaniere, som i Aaret 1750 rejste i det Indre af Mexiko, trængte sig ind i de Landstrækninger, der ligge nordensfor Carmen-distriket i Provinsen Chiapas, da de paa engang midt i dette uhyre Øde traf paa Steenbygninger, Levningerne af en gammel Stad, der endnu omfatter en Strækning fra atten til fire og tyve engelske Mile, og er hjændt af Indianerne under Navnet Casas de Piedras. Ifølge mit Bekendtskab til Landet, kan jeg ikke forstaae, hvorfor et Selstab Spaniere fulde reise i denne Skov, eller hvorledes de kunde have gjort det. Jeg er derimod tilbositligere til at troe, at Ruinerne enten ere blevne opdagede af Indianerne, der paa flere Steder i Skoven haveaabne Pladse, som de benyttet til Agre, eller de kunne maaske have været bekjendte med dem fra umindelige Tider af, og Beboerne paa Grund af deres Beretninger blevne tilstykdede til at besøge dem.

Tilværelsen af en saadan Stad var ganste ubekjendt; den er intetsteds omtalt i

noget Værk, og der er ingen Tradition om, at den nogensinde har eksisteret. Indtil den Dag idag er dens Navn ubekjendt, og man har givet den Navnet Palenque efter den ved Ruinerne nærliggende Landsby.

Beretningerne om Opdagelsen gik fra Mund til Mund, blevet gjentagne i Provinsstæderne og næaede endelig Regjeringens Søde, men man lagde kun lidet Mærke dertil, og formedelst Uvidenhed, Ligegyldighed og den taabelige Indbildung hos Regjeringens Medlemmer, at de ikke kunde besatte sig med Andet end Statsager, træf de ingen Forholdsregler til at undersøge Ruinerne, og det var først 1780, tredive Åar efter Opdagelsen, at Kongen i Spanien beslede en Undersøgelse. Den 3de Mai 1787 ankom Capitain Antonio del Rio, forsynet med Fuldmagt fra Regjeringen i Guatimala, og den 5te begav han sig hen til Ruinerne. Han siger i sin officielle Rapport, at paa Grund af Skovens Tæthed og en Taage, der var saa tyk, at den Enke ikke kunde stjelne den Anden i fem Skridts Afstand, var den fornemste Bygning aldeles sjult for deres Blitze.

Han vendte tilbage til Landbyen, og efter at have truffet Overenskomst med den høieste Embedsmand der i Egnen, blev der udstedt Ordre til Indvaanerne i Tumbala om at sende 200 Indianere med en Øge hver. Den 17de ankom ni og halvssjerdstyve Personer, udrustede med otte og tyve Øger, og i Landbyen fik de endnu tyve. Med denne Hjælp tog han efter aften og begyndte strax at følde Treer, der snart stode i lys Lue, da man satte Fld paa dem.

Capitain Del Rios Indberetning til-

ligemed en Commentar af Doctor Paul Feliz Cabrera fra Guatimala, der uledede Befolkningsens Herkomst fra Egypten, blev enten paa Grund af den spanske Regjeringss Ligegyldighed eller dens Mistænsomhed gjemt i Guatimalas Arkiver indtil Revolutionen, da Manuscriptet som en Folge af de friere Grundsfætninger, der gjorde sig gjældende, kom i Hænderne paa en Engelsmand, som havde boet der i Landet en lang Tid, og i 1822 blev der i London udgivet en Oversættelse deraf paa Engelsk. Dette var den første Beretning, man fik i Europa, angaaende Opdagelsen af disse Ruiner, men istedetfor at vække almindelig Opsigt blev der enten paa Grund af Mangl paa Interesse for Sagen, formedelst Mistillid eller af nogen anden Aarsag kun lagt saa lidet Mærke dertil, at „The Literary Gazette,“ et Blad, der er meget udbredt i London, i 1831 omtalte den som en ny Opdagelse af Oberst Galindo, hvem vi for have hentydet til. Hvis der var gjort en lignende Opdagelse i Italien, Grækenland, Egypten eller de Dele af Asien, som besøges af europæiske Reisende, vilde det have vælt ligesaa megen Opsigt som Opdagelsen af Herculaneum, Pompeji eller Ruinerne af Pæstum.

Medens Del Rios Rapport og Tegninger hvilede i Guatimalas Arkiver, udsendte Carl den Fjerde af Spanien en anden Expedition under Anførel af Capitain Dupax, der understøttedes af en Sekretair, en Tegner og en Afdeling Dragoner. Han foretog sine Undersøgelsesreiser i 1805, 1806 og 1807, af hvilke den sidste var til Palenque.

(Fortsættet.)

Nyheder.

Ostindien. Fra Bombay skrives den 7de December: Lidt efter lidt træde de Ødelæggelser, som Hungersnoden har anrettet i Egnen ved Orissa, tydeligere frem. Den af Regjeringen udsendte Emissær, Hr. Kauenschaw, meddeler i sin Beretning hoist sorgelige Skildringer af Situationen. Han anslaaer Antallet af dem, der bogstavelig ere sultede ihvel, til 5 a 600,000; paa mange Steder ere tre Hjerde-dele af Befolkningen bortrevne. Districtet Orissa, der ligger Vest for Kalkutta, langs Havet, ved den hoire Bred af Ganges, tæller $4\frac{1}{2}$ Million Indbyggere, der for to Aar siden blevе hjemsøgte af en strokkelig Storm og i August f. A. af Over-svømmelser. Husene og Plantagerne ere ødelagte, Traerne oprykkede med Røde, Øvæget dræbt og begravet under Sandet, og en Masse Mennesker ihjelslagne eller druknede.

Amerika. Forsatningsstriden i de Forenede Stater nærmer sig daglig mere til en farlig Krisis. Johnson vil ikke frivillig vige Marken overfor sine Modstandere, og han töver ikke med at forkynne denne Beslutning gjennem sine Organer. „Constitutional Union,“ et Blad, der staaer Unionsregjeringen meget nær, henvender sig med følgende Ord, der ikke kunne misforståes, til de Radikale-Ordførere:

„I Nedsættelde vil Administrationen løste sin sterke og jernhaarde Haand for at spærre det radikale Forræderi Bei. Præsidenten vil ikke forglemme sin Ed, at beskytte og forsvare Forsatningen, og de 500,000 Mænd, der danne Majoriteten af den valgberettigede Befolkning i Norden og Syden, ville heller ikke forglemme den. Allerude have Begivenhederne fort Regjeringen til Manden af en ny Revolucion. Hfald den radikale Majoritet i Kongressen fremturer paa sin forræderiske Bei, vil Regjeringen for sin Selvopholdelses Skyld blive nødt til at bevæbne sine Tilhængere. Paa Præsidentens Opraab ville alle hans Venner i Norden og i Syden saavelsom Hør og Flaade svare.“

Posten fra New York af 23de Januar bringer følgende Efterretninger: Der er opstaet Stridigheder imellem Ny Granada og de Forenede Stater. De Forenede Staters Gesandt har forlangt sine Passer.

Blandinger.

Franklin-Expeditionen. Den bekjedte Polarreisende, Amerikaneren Hall, har for nylig med et Hvalsjangerstib hjemsendt Beretning om de seneste Result-

tater af hans Efterforskninger efter Sir John Franklin's Expedition. Han er blandt Andet kommen i Besiddelse af et Gulduhr og flere Solvsteer, som formeentlig have tilhørt Officerer paa Skibene. Han havde ligeledes faaet Meddelelse om, at Ligene af endel Hvide laae begravne under en stor Baad i Committeee-Bugten, hvor de efter Doden vare blevne henlagte af de Indsodte. Beboerne vilde imidlertid ikke tillade Hall at begive sig til Stedet for at forviise sig om Efterretningens Paalidelighed, men da flere amerikanske Hvalfangerriske fulde overvintrie i Repulse-Bay, haabede han ved Hjælp af disses Mandstaber at blive sat i stand til at trænge saa langt frem, at han kunde naae den angivne Begravelsesplads, af hvis Undersøgelse han lovede sig vigtigt Udbytte.

Den Griesonste Sneaploug prøvedes for nogen Tid siden i Sverrig paa Jernbanen ved Bartofte. Den forcede 6 til 7 Fod høje, gamle Sneedriver paa circa 300 Fods Længde, som passeredes i to Tilsob, det sidste med 3 Miles Hastighed, hvorved Plougen viste sig fortrolig. Endvidere den var betyget med 20 Gentner Skinner, gik den dog ved en Beiroergang ud af Sporet, paa et Sted, hvor der havde pakket sig Sne i mellem og mod Skinnerne; dog led Locomotivet ingen Skade, hvormod Sneaplougen fik et ubetydeligt Brak. Plougen var $2\frac{1}{4}$ Time i Brug og ryddeliggjorde Banen paa en Strekning af $4\frac{1}{2}$ Mil.

Iishavet paa Montblanc. En Reisende fra Lyon, som nylig har været i Chamonir, beretter, at Hviden af det beromte Iishav paa Montblanc er betydelig afaagten i de sidste Aar, saa at der nu findes Plantevægt, hvor der for nogle Aar siden i umindelige Tider har ligget et tykt Lag Is.

S u d h o l d.

Side.	Side.
Norden som et fuldkommenc Legeme 145.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat) . . . . .
Duul og Nytaaersdag . . . . . 149.	Stephens og Gatherwoods Reiser (fortsat) . . . . . 157.
Redaktionens Bemerkninger (Slægtregister, den af Gud indstiftede Ærestabsorden og hans Folks Arv) 152.	Nyheder . . . . . 159.
	Blanding . . . . . 159.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoires i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle konelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.